

Drie jongens en een caravan

In deze serie verschenen

1. Een overval in de lucht
2. De jacht op het koperen kanon
3. Sensatie op een Engelse vrachtboot
4. Avonturen in de Stille Zuidzee
5. Drie jongens op een onbewoond eiland
6. De strijd om het goudschip
7. Tumult in een toeristenhotel
8. Drie jongens als circusdetective
9. Een dollarjacht in een D-trein
10. Een speurtocht door Noord-Afrika
11. Drie jongens en een caravan
12. Kabaal om een varkensleren koffer
13. Een motorboot voor een drijvend flesje
14. Een klopjacht op een kapitein
15. Een raderboot als zilvervloot
16. Nummer negen seint New York
17. Een meesterstunt in Mexico
18. Trammelant op Trinidad
19. Vreemd krakeel in Californië
20. Lotgevallen rond een locomotief
21. Pyjama-rel in Panama
22. Vreemd gespuis in een warenhuis
23. Wilde sport om een nummerbord
24. Hoog spel in Hongkong
25. Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
26. Stampij om een schuiftrompet
27. Kunstgrepen met kunstschaten
28. Bombarie om een bunker
29. Ali Roos als Arie Baba
30. Heibel in Honolulu
31. Arie Roos wordt geheimagent
32. Cnall-effecten in Casablanca

*Drie jongens en
een caravan*

Willy van der Heide

Oorspronkelijk uitgegeven door: Stenvert, Meppel, 1953
© Willy van der Heide, 1953
© Nederlandse uitgave: Overamstel Uitgevers, Amsterdam 2015
© Omslagbeeld: Frans Mettes
Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 2714 1 (paperback)
ISBN 978 90 499 2746 2 (e-book)
NUR 280

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bob stuurt een telegram!

Jan Prins fietste de hoek van de Amsterdamse straat om met een vaart als een vuurpijl, flitste tussen een bloemenkar en een tiereliërend draaiorgel door, en stopte voor het huis van zijn vriend Arie Roos met het huilend geluid van een geblokkeerde achterband. De voordeur stond op een kier en de melkboer droeg juist een mandje lege flessen naar buiten. Jan riep: 'Arie... Roodharig gevaar! Waar zit je!'

Arie kwam door de koele, donkere gang naar voren wandelen, op zijn dooie gemak een fles verse melk leegklokkend. Langs de fles heen keken zijn ogen nieuwsgierig naar de verhitte Jan.

'Is er brand?'

Jan Prins wuifde met een papier:

'Een telegram van Bob Evers. Hij gooit de boel weer eens in de war.'

Arie liet de fles melk zakken en griste naar het formulier.

'Is-ie al in Holland?'

'Dit is op de boot verzonden, maar zijn schip loopt vanmiddag binnen.'

Arie knorde iets, vouwde het telegram open en las:

*zeiltocht gaat niet door stop heb veel beter plan stop ontmoet mij
drie uur rotterdam bij de boot stop neem rijbewijs en alle papieren
mee stop good luck*

bob evers

Arie nam een plukje haar van één rossige wenkbrauw tussen vinger en duim en begon dat op te draaien of het een snorpunt was, ondertussen het telegram bestuderend. 'Wat hangt ons nu weer boven het hoofd! – 'Stop heb veel beter plan stop' – Wat voor plan kan die dolleman ineens in zijn wilde Amerikaanse hoofd hebben uitgebreed? Ik sidder en beef.' Jan haalde de schouders op:

'Gooi maar in mijn pet en zoek maar uit. Wat kán er al niet gebeuren als je op een mailboot van New York naar Holland vaart!'

Arie vouwde het telegram op en begon breed te grijnzen. 'Weet je nog, hoe je me gisteren mijn hoofd scheef zeurde dat ik mijn inpakke-

rij nog niet gedaan had?... En wie had er weer gelijk, Jantje...!’

Jan schoof met een woest gebaar van bedwongen ongeduld de handen diep in zijn broekzakken.

‘Jij, eigenwijze sproetenkwekerij...!’ begon hij, maar Arie stond al peinzend te fluiten.

‘Wat bedoelt Bob met dat rijbewijs!’

‘Kun je geen gewone taal meer verstaan? Dat ik mijn rijbewijs mee moet nemen.’

‘Dus dat nieuwe plan van hem heeft iets met auto’s te maken!’

‘Nee, met duikboten,’ zei Jan sarcastisch.

Zij wandelden door de schemerdonkere gang naar de zonverlichte straatdeur toe.

‘Maar Bob heeft toch zélf een rijbewijs!’

‘Een Amerikaans rijbewijs. Ik heb een Hollands en internationaal.’

Arie stond nu in de open voordeur en keek uit naar de langs de stoepen geparkeerde rijen Amsterdamse auto’s. Twee honden vchten om een been, maar een magere kat schoot er ras mee heen.

‘Mogelijk wil-ie een motorboottocht maken in plaats van een zeiltocht en denkt-ie dat je hier in Holland voor een motorboot een rijbewijs nodig hebt.’

‘Wie weet,’ zei Jan, knorrig de schouders ophalend. Jan Prins wilde altijd alles precies uitgestippeld en voor elkaar hebben en dat soort mensen wordt meestal kriegelig, als een plan ineens moet worden veranderd. ‘Hoe laat leven we nu!’

Arie keek op zijn polsklokje:

‘Tien voor elf op een schone ochtend.’

‘Dan ga ik eerst even thuis zeggen, dat die groenten en dat vlees en zo kunnen worden afbesteld. Anders zitten we dáár straks mee. Had die Bob ons niet wat méér kunnen vertellen!’

Arie keek hem verwijtend aan:

‘Maar Jan! Radiotelegrammen vanaf een boot kosten geld! Ben jij het niet die ons altijd voorhoudt, zuinigheid te betrachten!’

Jan gromde wat, griste het telegram weer uit Arie’s vingers, las het nog een keer door en frommelde het in een achterzak. Arie grijnsde hem toe en vroeg opgewekt: ‘Waar zie ik je dan straks?’

‘Om één uur op het Centraal Station. Dan zijn we dik op tijd in Rotterdam.’

‘Akkoord, broeder. En vergeet deze keer je geld niet. Zoals op die circusdag bij Bussum.’

Jan Prins knorde iets, sprong op zijn fiets en suisde de zonnige straat uit.

Het was einde juli en de zomervakantie was juist begonnen. Jan Prins en de dikke, sproetige Arie Roos zaten in dezelfde klas van de hbs. De derde figuur van hun beroemd driemanschap was een Amerikaan: Bob Evers, met wie zij in de afgelopen twee jaren, in de Stille Zuidzee, in Afrika, en op vele kleurrijke plaatsen der wereld een filmachtige serie avonturen hadden beleefd. Daaruit was natuurlijk een hechte vriendschap gegroeid, en het stond zonder meer vast dat zij hun vakanties te samen zouden doorbrengen. Nu was dat de laatste twee jaren in Holland geweest, en reeds in de winter was Bob Evers begonnen met lange brieven vol van protesten, uitnodigingen en beweringen dat zij nu eindelijk eens een vakantie in de United States moesten komen doorbrengen. Daar voelden Jan en Arie natuurlijk álles voor, maar toch was dat plan spaak gelopen, door het hardnekkig verzet der vaders Roos en Prins.

‘Geen kwestie van!’ had vader Prins geblaft. Hij was een ex-kolonel uit het voormalige Nederlands-Indische leger, en lang niet mals. ‘Zolang jullie in Holland of tenminste in Europa zitten, heb ik nog enig overzicht over jullie rauspartijen.’

‘Ja, maar vader...’

‘En nu geen woord meer daarover! Ga in de houding staan, jongen!’

‘Jawel, vader.’

‘Kop omhoog. Borst vooruit. Buik in!’

Jan zette de hakken tegen elkaar, legde de pink op de naad van zijn broek en drukte zijn kin tegen zijn das. ‘En nu geen woord meer erover, of ik neem je paspoort in en sluit het op in de bankkluis. Ik wens geen oceanen vol schuimende deining tussen mijzelf en een enige zoon, die zijn vakanties doorbrengt als een kruising tussen Columbus en Buffalo Bill. Gesnapt?’

‘Jawel, vader.’

‘Dan kun je je gang gaan.’

Jan ging zijn gang – binnen de grenzen van het Koninkrijk der Nederlanden, en meldde aan Bob Evers, dat er weinig anders voor deze Amerikaan op zat dan maar weer naar Holland te komen.

‘Als we nu deze zomer zoet zijn, en onze neuzen niet steken in zaken waarmee we eigenlijk niets te maken hebben, zodat we een kalme, vredige vakantie doorbrengen,’ schreef Arie Roos als voetnoot onder aan

het epistel van zijn vriend Jan, ‘hebben we kans dat we het volgende jaar wél naar Amerika mogen.’

Dus Jan en Arie hadden een waterdicht plan bedacht voor een kalme, vredige vakantie, door te brengen in een zeilboot, waarmee zij de Rijn op zouden varen, Duitsland in. Maar het lot scheen altijd te bepalen, dat er iets ongewoons moest gebeuren... zoals nu wel weer bleek, na dat telegram van Bob. Arie Roos, zijn helblauwe ogen half dichtgeknepen tegen de felle zon, zat uit het raampje van de elektrische trein te kijken. Op zijn gezicht bloeide de sproeten als de paardebloemen in de weiden die zij voorbijstoven.

‘Ik hoop niet, Jan, dat onze Amerikaanse vriend Bob iets ál te wilds heeft bedacht, want dan komt er beslist met onze papa’s.’

Jan, die in het hoekplaatsje tegenover hem zat, wreef nadenkend zijn kin.

‘Wacht nu maar rustig af; we zullen het gauw genoeg weten. Ik ruik de Gist- en Spiritusfabrieken al.’

Om twintig minuten over drie kwam Bob Evers het gebouw van de douane uit: bruin als een Arabier, in een kort wit broekje; op linnen schoentjes en in een geruit shirt. Hij had een lange, vrij magere man bij zich die een haakneus had en met blinkende witte tanden een sigaar vasthield.

‘Hallo!’ begroette Bob. ‘Jullie zien er nog even dom uit als altijd.’

‘Allicht,’ zei Arie. ‘Als wij niet dom waren, gingen we niet om met figuren als jij.’

Bob grinnikte en wees beleefd naar de lange man, die naast hem sigaar stond te eten; de handen op zijn rug. ‘This is Mr. Graham, uit Cincinnati...My friends: Jan Prins and Arie Roos.’

De lange man keek beide jongens kort en scherp aan en schudde hun de hand. Hij scheen ongeduldig op iets te wachten.

‘Laten we een taxi nemen naar een restaurant waar we rustig kunnen praten,’ stelde Bob voor. Er stonden een paar taxi’s op klanten te wachten en Arie praaide er een.

‘Atlanta op de Coolsingel,’ zei hij tegen de chauffeur.

‘O.K. broer,’ bromde de chauffeur.

Maar Mr. Graham werd alras ongeduldig. De Coolsingel was hem veel te ver weg en zij belandden dus in een klein cafeetje in de havenbuurt.

Buiten scheen de zon over het vlakke water waarop regenboog-achtig schitterende plekken olie of petroleum dreven. Een Spidoboot schoot voorbij met een gekrulde boeggolf opzij van zijn steven. Zij bestelden driemaal London Tonic, plus een koffie. Mr. Graham at sigaar, nam het ding af en toe uit zijn mond, en bekeek het dan met een blik van weerzin.

‘Ik zal je de geschiedenis in het kort vertellen,’ begon Bob. ‘Deze Mr. Graham, hier, was met mij op de boot. Hij kent mijn vader heel goed. Hij is verschillende malen bij ons thuis geweest eb hij weet alles af van onze Zuidzee-avonturen en zo.’

Graham keek uit het raam naar de haven en knorde iets, dat van alles kon betekenen, maar waarschijnlijk slechts een uiting was van ongeduld. Bob ging haastig verder:

‘Maar Graham heeft een grote fabriek van trucks, opleggers, tractors, carrosserieën en dat soort dingen. In de oorlog heeft hij tienduizenden vrachtwagens geleverd voor het leger. Allemaal speciale dingen. En nu maakt hij, onder andere, caravans.’

‘Die kampeerwagens om achter aan je auto te haken!’

‘Precies. Graham kwam naar Holland om een vakantietocht van een maand te gaan maken door West-Europa, samen met een vriend van hem, in zijn laatste model caravan.’

Graham knorde weer, proefde zijn koffie, bekeek het vocht met weerzin en zette de kop met een klap neer. Hij bekeek beide Hollandse jongens even kort en scherp, als wilde hij zijn eerste indruk van hen opnieuw toetsen, en ging weer naar de haven zitten kijken. Een zeventuizend-tons vrachtschip kwam langzaam de rivier afzakken en gaf één stoot op zijn fluit die de ruiten van het café deed rinkelen.

‘Dat met die caravan was niet alleen maar een vakantietochtje, zie je: Mr. Graham wilde persoonlijk die kampeerwagens proberen. Jullie en ik weten genoeg van kamperen af, om te snappen dat je alleen maar kunt ontdekken of een kampeertent, of een kampeerwagen deugen, door het praktisch gebruik. Je kunt de prachtigste kampeerwagens ontwerpen, mooi dat je achteroverslaat als je het ding voorbij ziet rollen...’

Arie vulde aan:

‘... maar als je werkelijk erin leven en trekken moet, ontdek je pas, wat er aan de bouw of het ontwerp mankeert.’

‘Precies. Graham wil deze wagens in serie gaan bouwen. Maar als er allerlei op- en aanmerkingen binnenkomen, nadat hij de eerste paar duizend heeft afgeleverd, moet hij zijn machines weer veranderen, en

alle veranderingen tijdens een seriebouw houdt op en kost véél geld.'

'En dáárom wil hij dus dat ding eerst een maand lang zelf proberen.'

'Juist. Maar die reis kan niet doorgaan, want Graham kreeg twee dagen geleden, middenin zee, een telegram dat er brand is geweest in zijn fabriek.'

'Ajai!'

'In de lakkerij van de fabriek. De hele productie ligt in de soep. Nu vliegt hij vannacht nog terug naar New York.'

Arie en Jan staarden Bob aan. 'Maar die caravan...'

'Zit in het ruim van het schip, waarmee wij zijn gekomen. Maar er is hier niemand om het ding af te halen. Graham heeft geprobeerd die vriend van hem te bereiken, maar die zwerft ergens in Zwitserland. En nu moeten wij die kampeerwagen gaan afleveren.'

Arie en Jan staarden Bob aan, en vervolgens naar de lange Amerikaan, die zijn sigaar weer uit zijn mond nam en het afgekauwde eind bekeek, waarna hij het ding in een asbak legde.

'Dus dáárom telegrafeerde je dat wij een rijbewijs bij ons moesten hebben!'

'Een Hollands of internationaal, ja.'

Arie wist dat Graham geen Hollands verstond. Dat was al gebleken bij het bestellen van de koffie en de tonic. Hij vroeg:

'Zeg Bob – waarom laat hij dat geen garage doen? Waarom pikt hij daar drie jongens voor uit!'

'Hij is verre familie van Sinterklaas,' meende Jan.

Bob, die slecht Hollands sprak, maar het redelijk verstond, schudde het hoofd.

'Luister. Hij kent mijn vader en mij. Amerikaanse zakenlieden zijn mensen die snel willen beslissen. Hij kent geen kip in Holland en een garage vertrouwt hij zéker niet, want hij is bang dat ze het ontwerp van zijn caravan zullen stelen. Snappie? Hij heeft zoiets als honderdduizend dollar betaald aan een of andere beroemde ontwerper om het ding voor hem uit te kienen...'

'Aha. Zit hem dáár de kneep!'

'Juist. Wij hoeven die caravan alléén maar naar Monte Carlo te brengen; naar een hotel daar. Op een bepaalde dag zou Graham daar een Franse zakenrelatie en vriend van hem ontmoeten, een mijnheer Bardoux. Wij wachten op die mijnheer Bardoux, en leveren hem de caravan af. Die Bardoux toert verder in die kampeerwagen rond en stuurt zijn bevindingen in een rapport aan Graham op. Wij maken

óók een rapport, waar hij nogal veel waarde aan hecht, omdat wij in de Zuidzee hebben gezeten en zo, en nogal wat van kamperen afweten. Door die twee rapporten, zegt Graham, heeft hij tóch een behoorlijk idee, hoe zijn model-wagen in de praktijk voldoet.'

Beide jongens knikten. Graham merkte blijkbaar aan de toon van het gesprek, dat de belangrijkste punten waren uitgelegd. Hij nam een verse sigaar uit zijn vestzak en scheurde er het cellofaan af.

'Well? Is everything clear?'

'Alles is duidelijk,' bevestigde Bob. 'Wij leveren uw wagen picobello in Monte Carlo af en sturen u een rapport over onze op- en aanmerkingen.'

Graham knikte en trok een portefeuille te voorschijn. 'Jullie zullen wel wat onkosten hebben, onderweg.'

'Ja, dat natuurlijk wel!...'

'Hoeveel?'

'Hoelang zouden we onderweg zijn?'

Graham praatte langs de sigaar tussen zijn blinkende tanden.

'Vandaag over een week moet je Bardoux in Monte Carlo ontmoeten. Je moet met de trein terug. Vijftienhonderd dollar lijkt me genoeg! Denk je niet?' Hij keek vragend rond, de portefeuille in zijn handen.

'Lieve help, Bob!' zei Jan. 'Dat is dik genoeg! Je bent hier niet in de Verenigde Staten! Een dollar is een massa waard in Holland en Frankrijk.'

'En die dure benzine dan!'

'Benzine inbegrepen, hoor.'

'O.K.,' zei Bob.

Graham telde vijftien biljetten van éénhonderd dollar uit. Jan Prins vouwde ze netjes samen en borg ze op. Arie zat te lachen.

'En de douane-inklaring!' informeerde Jan.

'Dat is allemaal al in orde. Graham heeft mij een machtiging gegeven om de wagen in ontvangst te nemen.'

'Maar...'

'Maar wat!'

'Moeten we dat ding naar Monte Carlo sleuren met draagzelen, of binden we het achter onze fiets, of moeten we een auto huren!'

Bob staarde hem aan.

'Er IS een auto bij, natuurlijk! Een zowat nieuwe Buick.'

'Kijk es aan,' zei Arie. 'Er is een nieuwe Buick bij. Is er soms ook

nog een hefschroefvliegtuig bij, plus een klein duikbootje om de Seine op te varen!’

Graham scheen het nu welletjes te vinden, stond op, schudde hun de hand en repte zich de deur uit, naar de taxi die op de hoek was blijven wachten. Jan Prins zat ietwat verbluft te kijken.

‘Da’s de gekste vogel die ik ooit heb meegemaakt: Hier heb je een kampeerwagen. Splinternieuw. Bom! O, ja er is nog een auto bij ook. Pang! Heb je geld nodig? Vijftienhonderd dollar. Boem! Wil je er nog een hotel bij hebben...? Pak maar aan!’

‘Hij is heus niet zo gek als je wel denkt,’ antwoordde Bob, nieuwsgierig door het raam kijkend, waarvoor een scharesliep juist was begonnen, zijn apparaat aan te trappen. ‘Wat is 1500 dollars nu voor een man als Graham? Een footje. Hij is miljonair. De brand die in zijn lak-afdeling heeft gewoed stopt de hele productie en elke dag dat die stilstaat kost hem om en bij de éénhonderdduizend dollar. Dacht je nu dat hij er lang overging zitten nadenken, of hij ons veertien- of vijftienhonderd dollars mee zou geven? Hij weet dat die caravan bij mij in vertrouwde handen is...Arie – waarom zit jij zo afschuwelijk te grinniken!’

‘Om die vreselijk rustige en vredige vakantie die wij hadden voorbereid. ‘Géén gekke dingen. Géén tochten. En nu dit.’ Jan Prins keek wat geërgerd opzij naar hem. ‘Of we nu in een zeilboot de Rijn opvaren of in een kampeerwagen naar Zuid-Frankrijk rijden, dat maakt toch machtig weinig verschil, lijkt me.’

‘Ja, dat vinden wij. Maar ik wil straks de gezichten van onze geëerbiedigde vaders wel eens waarnemen, als wij met een soort luxe circuswagen van een caravan komen aanzetten, plus nog een pakket zakgeld van 1500 dollars. Dacht je dat onze vereerde ouwe heren geló6fden, dat het allemaal netjes en vredig gaat verlopen!’

‘En waarom niet, hè? Wáárom niet? Wat is het verschil tussen rijden en varen!’

‘Omdat het weer gek en ongewoon begint, natuurlijk.’ Jan haalde kwaad de schouders op. Arie grijnsde:

‘Jij wil natuurlijk die vijftienhonderd dollar met meer uit handen geven, hè!’

Jan sputterde en gromde, en wendde zich dan tot Bob: ‘Zeg – wanneer kunnen we die caravan eigenlijk af gaan halen!’

‘Die wordt vannacht ontscheept. Morgenochtend kunnen we er mee weg.’

‘Ik heb weer eens dat bekende gevoel of ik droom,’ verklaarde Jan Prins.

‘Zal ik even tegen je schenen schoppen!’ bood Arie aan. Jan kaatste terug:

‘Ik zie jouw sproetenhoofd. Dat is genoeg om zelfs een opiumrokende Chinees met één klap uit zijn droom te helpen.’

Bob stond op en wenkte de kelner.

‘Laten we hier weggaan, jongens. Het is veel te mooi weer om zelfs achter die lekkere tonic te blijven hangen.’

Maar dat weggaan ging niet één-twee-drie, Terwijl Bob, staande, bezig was met afrekenen, zei Arie, zacht en in het Engels:

‘Ssst! Kijk niet meteen, jongens, maar er staat een vent aan de havenkant alsmaar naar ons te loeren. Tegen die stapel kisten daar.’

Jan begon te geeuwen en ging zogenaamd lui achterover in zijn stoel liggen. De kelner had zijn geld en ging weg. Bob ging weer zitten, nam een krant van het tafeltje ernaast, en begon zogenaamd te lezen, over de rand ervan loerend. Tegeneen stapel kisten aan de rand van de kade stond een man met een scherp gezicht en een slappe hoed op, die hij nogal diep in zijn ogen had getrokken. Dat kon hij gedaan hebben tegen de zon, maar het kon ook heel goed wat anders betekenen.

‘Is geen Hollander,’ vond Bob, voorzichtig over de rand van zijn krant heen loerend. ‘Dat is een Amerikaans pak.’

‘Wacht hij soms op iets of iemand hierbinnen!’ vroeg Arie, om een hoek van het vuile vitrage-gordijntje turend.

‘Wij zijn de enigen hierbinnen, jo. Behalve een magere kat achter de tapkast.’

‘En de kelner. Staat die vent daar allang!’

‘Al een hele tijd. Maar ik begon het nu pas raar te vinden.’

‘Jij ziet spoken.’

‘Nee. Hij houdt dit café in de gaten.’

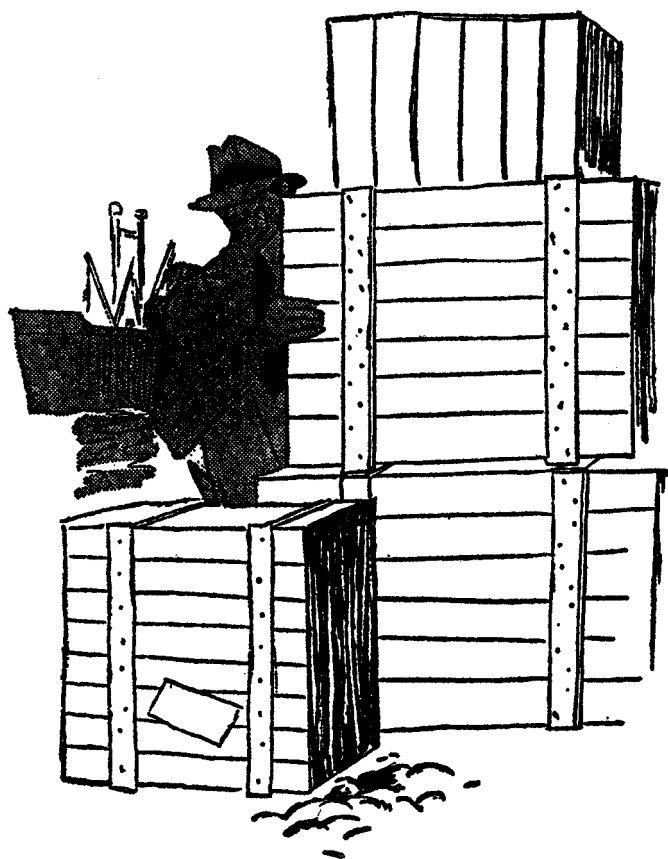
‘Vast niet voor ons.’

‘Laten we gaan. Als hij iets van ons wil, komt hij ons wel achterna.’

Zodra zij buiten de kade afliepen, in de hete juli zon, met in hun neus de prikkelende lucht van geteerde zeilen, haalde Jan Prins een zakspiegeltje te voorschijn. Hij hield het juist even boven zijn schouder en wierp er een snelle blik in.

‘Prijs, jongens! Hij komt ons achterna.’

‘Welwel. Een man in een Amerikaans pak, met zijn hoed diep in de

ogen getrokken, die ons volgt. Rara, hoe zit dat!’

‘Hij heeft ons die vijftienhonderd dollar zien krijgen, jo, en wil die inpikken.’

‘Klets niet. Hij kon onmogelijk van die afstand zien wat Graham ons gaf. Dwars door een gordijntje heen, ook nog.’

‘De kneep zit niet bij ons, maar bij de Amerikanen. Bob – het heeft iets met jou te maken of met jouw Mr. Graham.’

Arie peinsde nog na over de mogelijkheid van de vijftienhonderd dollars en schudde dan het hoofd:

‘Hij zal er heus niet over piekeren, op klaarlichte dag, op een Rotterdamse kade, drie vrij potige jongens aan te vallen.’ Jan Prins zuchtte:

‘Ik wou dat hij het eens probeerde.’ Hij gluurde weer in het spiegelkje. ‘Hij komt als een schaduw achter ons aan, jongelieden. Als iets uit een film.’

‘Daar heb je Jan weer met zijn avonturen-ideeën. Die vent volgt ons helemaal niet. Hij loopt gewoon te slenteren, even snel als wij. Dat is al.’

Jan was verontwaardigd; hij hapte meteen.

‘Wie is over die vent begonnen? Ik soms? Maar goed dan zullen we eens blijven stilstaan.’

Zij stopten aan de rand van de kade en keken naar een vrachtboot waaruit met een grijper erts gelost werd in een lange rij spoorwagens.

‘Wat heb ik je gezegd? Onze slap-gehoede vriend staat nu óók stil.’

‘Hij zal pijn aan zijn eksterogen hebben.’

‘Val in de plomp. Doorlopen, jongens.’

De man in het Amerikaanse pak slenterde achter hen aan. Bob Evers werd ongeduldig.

‘Laat die vent het rambam krijgen. Wij nemen een taxi naar het station, gaan naar Amsterdam en brengen bij jullie thuis alles voor de tocht in orde.’

‘Waar is jouw bagage!’

‘Die pikken we meteen op aan de loads. Ik moet ook nog ompakken, want ik denk er niet over om alles mee te nemen. Morgen gaan we de caravan ophalen.’

‘Dáár gaat een taxi!’

‘Ho, taxi!...’

Zij doken naar binnen en keken door de achterrauit. Het laatste wat zij zagen was de onbekende man, die midden op de kade stond, hun

wegstuivende auto nastarend en vergeefs uitziend naar een andere wagen om hen na te gaan.

‘Jullie kunnen zeggen wat je wilt,’ hield Jan koppig vol. ‘Die vent móét wat van ons.’

Bob keek nog steeds door de achterrait.

‘In dat geval zullen we hem nog wel terugzien. Ik ken hem nu zo goed, dat ik hem uit een menigte van duizend zou uitpikken.’

Zij zouden de vreemde man inderdád terugzien... en nog merkwaardige dingen met hem beleven!

Een kampeerwagen wordt opgehaald

Later, toen het hele avontuur met de Amerikaanse caravan goed en wel achter de rug was, zei vader Roos hoofdschuddend:

‘Het is gewoon onbegrijpelijk, hoe jullie telkens weer in nieuwe avonturen verstrikt raken. Ik vind het maar een matig genoeg, hoor. Gewone vaders hebben zoons die de hbs aflopen, en op zijn hoogst eens een politievermaning aan hun broek krijgen wegens luidruchtigheid op de openbare weg. Kolonel Prins en ik mogen blij zijn als jullie één week van je vakantie doorbrengen zonder dat er pistolen, valsemunterijen of politie-alarmen aan te pas komen. Hoe DOEN jullie het!’

‘Wij doen helemaal niets,’ verklaarde Arie aan zijn vader. ‘Het een vloeit uit het ander voort. U bent zélf de hele geschiedenis begonnen.’

De oude Roos schoot van verontwaardiging zowat een halve meter uit zijn stoel omhoog.

‘Wat?...IK? Ben je nu dól, jongen!’

Arie legde uit:

‘U bent destijds op het heldere idee gekomen, samen met de vader van Jan Prins, om ons een vakantiereis te laten maken op een van die vrachtboten van u. Wáár of niet!’

De oude Roos maakte een tuitmondje en knikte wat aarzelend.

‘Akkoord. Maar...’

‘Die boot liep midden in een storm op een wrak. Wou u beweren dat dat ónze schuld was!’

‘Neen bengel, maar wat dáárna allemaal is gebeurd...’ Arie stak een arm uit en wees naar zijn vaders brede borst:

‘Alle kranten ter wereld hebben grote stukken geschreven over ons, toen we maandenlang op dat onbewoonde eiland hadden gezeten en nog een compleet vrachtschip als buit binnen brachten. En omdát we dat gedaan hebben en Mr. Graham dat verhaal kénde, dáárom vroeg hij ons die caravan weg te brengen. Met een paar gewone jongens zou hij dat niet hebben aangedurfd, denk ik.’

De oude Roos zuchtte diep:

‘Wet van oorzaak en gevolg, zullen we maar denken...’ En als gevolg van deze wet van oorzaak en gevolg reed om kwart voor elf de volgende ochtend, bij prachtig weer, een glanzende Buick door de alumini-

um geveerde poorten van Loods VI, met Jan Prins achter het stuur, en Bob plus Arie op het balkonnetje van de caravan. Jan reed voorzichtig een eind over de hobbelige kade, want ook al kon hij prima autorijden, hij had nog nooit een caravan achter zich aan gehad en deze was voorzeker geen kleintje!

‘Zeg Jan!’ schreeuwde Arie naar de Buick. ‘Stop ergens waar we hem rustig kunnen bekijken! Ik ben razend nieuwsgierig, hoe dat rijdend praalwagen-geval er van binnen uitziet!’

Jan knikte, en het geheel rolde voorzichtig langs de kademuur verder tot op een plaats waar een doodlopend eindje kade was, zonder enig verkeer. Jan remde voorzichtig en de kampeertrein kwam tot stilstand, zacht heen en weer wiegelend op zijn veren, als een statig schip op een kalme oceaan. Zij stapten uit.

De caravan was rond van voren, met gebogen plastic ramen, juist zoals in de cockpit van een vliegtuig. De hele wagen was ongeveer tien meter lang en van achteren recht afgewerkt, maar daar was een balkonnetje aangebouwd, juist zoals bij een ouderwets treintje, of zoals op sommige woonboten. Als de caravan onderweg was, kon je op dat balkonnetje gaan zitten theedrinken, en kijken naar de weg die onder je uitschoot. De caravan zelf had vier wielen, maar de voorste twee zaten er draaibaar onder; op een apart onderstel. ‘Heb jij de sleutels, Bob!’

Bob stond al op dat achterbalkon. Arie beklopte de stangen. Geheel gemaakt van lichtgewicht vliegtuigmetaal. Het slot was een Yale-slot. De deur schoof opzij en verdween in de wand.

‘Praktisch,’ bromde Arie. ‘Openslaande deuren zijn onhandig en gevaarlijk aan een rijdende wagen.’

Vóór hen lag een vierkant vertrek, gelakt in helgeel, wit en blauw. De wanden waren geheel bekleed met plastic platen, en hier en daar afgebiesd met chroomstalen banden. In het midden stond een tafel met een diepblauw, plastic blad. Links en rechts, onder grote, ronde patrijspoort-achtige ramen, waren zitbanken met kastjes eronder en blauwe kussens erop. Jan keek wat teleurgesteld rond.

‘Anders een kale boel, wat inrichting betreft.’

Bob grinnikte, stapte naar binnen en tastte langs de linkerwand, alsof hij daar iets zocht.

‘Inspecteur Vlijmscherp, op zoek naar vingerafdrukken,’ merkte Arie wat schamper op. Er klonk een ‘klik!’ en een witte plastic plaat scharnierde uit de wand naar beneden.

‘Een compleet schrijfbureau!’

Op de bovenzijde van de plaat liepen twee dunne, chroomstalen rails en toen Bob aan een kettinkje trok, kwam een schrijfmachine op die rails naar voren rollen. 'Presto!' zei Bob, met een handgebaar demonstrerend. 'Hoe hard onze trailer ook schommelt – nooit kan die machine wegschuiven of stukvallen.'

Arie haalde zijn neus op.

'Nee. Maar je moet ook altijd aan die tafel gaan zitten als je wilt typen. Als je nu eens zin hebt om in bed een brief te tikken, wat dan!'

Jan zei bestraffend:

'Een kampeerwagen is voor vakanties. En in vakanties sta je vroeg op.'

Maar Bob had een beter antwoord. Hij frunnikte ergens bij de scharnieren, dan bij het eind van de rails, en schoof toen de hele machine van haar rails af. 'Alstublieft. Wil mijnheer zich maar een bed uitzoeken!' Jan Prins snuffelde in het rond.

'Zijn er nog meer verrassingen hier? Weet jij ze, of moeten we ze zelf opsporen!'

Bob klapte het schrijfbureau weer omhoog.

'Graham heeft me de tekeningen laten zien en ik weet van het mees- te wel, hoe de boel in elkaar zit. Kijk eens hier...' Hij drukte op drie knoppen die boven elkaar waren aangebracht en vlak na elkaar sprongen open: een luidspreker in de wand vlak onder het plafond; een klein plaatje waarachter een radio-afstemschaal, en een grammofoon- draaitafel. Terwijl ze nog stonden te kijken zagen ze het lampje van de schaal opgloeien. De radio begon te sissen. Jan draaide aan een knop; de muziek spatte uit de luidspreker.

'Ha!...Jimmy Reeves!'

Arie had een kastje beneden opengetrokken en tot zijn woeste vreugde enkele albums Amerikaanse platen ontdekt. Maar Bob greep hem vastberaden in zijn nek.

'Om de hier en daar niet! Daar blijf je af, of we zitten hier om zes uur nog. Onderweg kun je platen draaien tot je sproeten er Beatle- pruiken van krijgen.' – Hij zocht langs de rechterwand. – 'Hier moet ergens een bartje zitten of zoiets...Hier!'

Twee deurtjes zwaaiden open en trokken tussen hen een klein rekje met glazen naar buiten.

'Geen flessen,' constateerde Arie.

'Maar goed ook,' mompelde Jan. 'Als mijn vader alcohol aan boord had gevonden...'

‘Had hij die onmiddellijk persoonlijk in beslag genomen,’ vulde Arie aan. ‘En hij was er wát blij mee geweest, denk ik.’ – Hij liep het vertrek door. – ‘Ik wil de keuken zien.’

Bob klapte de bar dicht.

‘Die ligt in het midden.’

De tweede deur van het woonvertrek leidde in een smal gangetje van iets meer dan vier meter lengte. Rechts waren drie deuren en links twee; aan het voorste einde van het gangetje was een zesde.

‘Is de kombuis links!’

Bob knikte en Arie was meteen in de potten- en pannenruimte verdwenen. Jan en Bob grinnikten tegen elkaar. Arie had nu eenmaal een ontzettende belangstelling voor eten en drinken en alles wat daarmee te maken had. Arie was op alle tochten ook steeds hun kok en hofmeester geweest. Bob wees met zijn duim naar rechts: ‘Eerste hok rechts is wc. Tweede hok is douchecel.’

Jan trok de eerste deur open.

‘Frisse morgen! Deze wc lijkt wel een troon. Waarom is het ding zo hóóg!’

‘Omdat er buiten een hondehok onder gebouwd is.’

Jan staarde hem aan en begon dan luid te lachen. Zij liepen naar buiten. In de zijwand van de trailer was een blauw plastic deurtje. Bob stak er een sleuteltje in, trok het open en onthulde een traliehekje, dat eveneens open kon.

‘Dit is het hondehok, zie je.’

‘Om je het appelepap te lachen. Onder het rijden stop je de hond erin...’

‘Als je het deurtje dicht doet, krijgt hij ventilatie genoeg door deze gaatjes hier.’

‘En als je stilstaat, kun je hem achter dat traliehekje veilig opgeborgen houden.’

Op dat ogenblik hoorden zij een gesis: ‘Pssst!’ – Arie’s sproetige hoofd stak om een hoek van de trailer. Hij stond op het achterbalkon.

‘Ssst!... Kom hier!’

Zij wandelden nieuwsgierig op Arie af. ‘Wat heb je!’

‘Ben je een sproet kwijt!’

‘Loer eens om de hoek naar de haven...Wie zit er in die motorboot daar!’

Een meter of veertig van de verlaten kademuur af pokkepokte een klein, wit motorbootje voorbij, met een onverschillige verhuurder aan